

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 26 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział X Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Artur Tomanek
SSO Anna Górna (spr.)
SSO Irena Giernatowska

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2015r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Dariusza Bąkowskiego

przy udziale Doradcy24 SA we Wrocławiu

o wyznaczenie wskazanych podmiotów jako biegłych rewidentów do spraw szczególnych

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu VI Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 13 marca 2015r. (*sygn. akt WR VI. Ns-Rej. KRS 11331/14/758*)

p o s t a n a w i a:

I. oddalić zażalenie.

II. ustalić, że uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania zażaleniowego związane z ich udziałem w sprawie.

U Z A S A D N I E N I E

Wnioskiem z dnia 14-05-2014r. Dariusz Bąkowski wniósł o wyznaczenie wskazanych we wniosku podmiotów jako biegłych rewidentów do spraw szczególnych. W odpowiedzi na wniosek, Spółka Daradcy24 SA we Wrocławiu złożyła wniosek w trybie art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 29-07-2015r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, tj. uzależnienia wydania postanowienia o wyznaczeniu rewidenta do spraw szczególnych od złożenia przez wnioskodawcę stosownego zabezpieczenia w wysokości kosztów badania, zgodnie z oferta złożoną przez rewidentów proponowanych przez akcjonariusza. W uzasadnieniu wniosku Spółka wskazała, że przeprowadzenie audytu przez biegłych wskazanych przez wnioskodawcę i za oferowaną cenę nie jest możliwe przy aktualnej kondycji finansowej Spółki oraz z uwagi na zakres udzielonych wnioskodawcy wyjaśnień w

ramach odpowiedzi na pytania do Zarządu, które w zdecydowanej większości pokrywają się z pytaniami do biegłych, nie przyniesie wyników choćby w małej części adekwatnych do oferowanej ceny. Postanowieniem z dnia 09-02-2015r. Sąd zobowiązał wnioskodawcę do udzielenia zabezpieczenia wniosku poprzez uiszczenie zaliczki na konto sum depozytowych w kwocie 100.000 zł w terminie 7 dni pod rygorem nieuwzględnienia wniosku. Wnioskodawca zaskarżył powyższe postanowienie, które zostało postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 13-03-2015r. odrzucone z uwagi na fakt, iż przepisy prawa nie przewidują możliwości jego zaskarżenia. Pismem z dnia 14-04-2015r. wnioskodawca zaskarżył postanowienie i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż postanowienie z dnia 09-02-2015r. jest zaskarżalne, gdyż stanowiło o obciążeniu strony kosztami sądowymi. W odpowiedzi na zażalenie, uczestnik wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania podkreślając, iż przedmiotowa zaliczka służy zabezpieczeniu interesu akcjonariuszy większościowych przed nadmiernym nieuzasadnionym korzystaniem z instytucji rewidenta do spraw szczególnych, w związku z czym nie ma charakteru kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Sąd Okręgowy zważył, iż stosowanie do treści art. 85 ust. 2 ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych sąd rejestrowy na wniosek zarządu spółki publicznej może uzależnić wydanie postanowienia o wyznaczeniu rewidenta do spraw szczególnych od złożenia przez wnioskodawcę stosownego zabezpieczenia. Tym samym, sąd decyduje o rodzaju zabezpieczenia, jego ewentualnej wysokości oraz terminie wniesienia. Zabezpieczenie powinno zostać złożone przed wydaniem przez sąd postanowienia o wyznaczeniu rewidenta. Instrument ten jest swoistym zabezpieczeniem akcjonariuszy większościowych przed nadmiernym, nieuzasadnionym korzystaniem z instytucji rewidenta. Należy nadto wskazać, że przepisy wyżej wymienionej ustawy przewidują zaskarżenie jedynie dwóch postanowień, tj. postanowienia w przedmiocie przepadku zabezpieczenia i postanowienia o odmowie wyznaczenia rewidenta do spraw szczególnych, tym samym ustawa ta w sposób wyczerpujący normuje zaskarżalność orzeczeń sądu rejestrowego w przedmiocie wyznaczenia rewidenta do spraw szczególnych. Odnosząc się natomiast do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, w szczególności art. 394 k.p.c., zgodnie z którym zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienia sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto na postanowienia sądu pierwszej instancji i zarządzenia przewodniczącego enumeratywnie wymienione w punktach 1 – 12 tego przepisu. Na postanowienie o zobowiązaniu strony do złożenia zabezpieczenia wniosku o wyznaczenie rewidenta do spraw szczególnych nie przysługuje zażalenie, bowiem nie kończy postępowania w sprawie, ani też wyliczenie enumeratywne zawarte w art. 394 § 1

k.p.c. nie przewiduje tego przypadku. Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska skarżącego, iż wskazane zabezpieczenie należy do kosztów sądowych, bowiem stosownie do treści art. 2 ust. 1 u.k.s.c. koszty sądowe obejmują opłaty i wydatki, a do wydatków należy zaliczyć koszty podróży strony zwolnionej od kosztów sądowych związane z nakazaniem przez sąd jej osobistym stawiennictwem; zwrot kosztów podróży i noclegu oraz utraconych zarobków lub dochodów świadków; wynagrodzenie i zwrot kosztów poniesionych przez biegłych, tłumaczy oraz kuratorów ustanowionych dla strony w danej sprawie; wynagrodzenie należne innym osobom lub instytucjom oraz zwrot poniesionych przez nie kosztów; koszty przeprowadzenia innych dowodów; koszty przewozu zwierząt i rzeczy, utrzymywania ich lub przechowywania; koszty ogłoszeń; koszty osadzenia i pobytu w areszcie; ryczałty należne kuratorom sądowym za przeprowadzenie wywiadu środowiskowego w sprawach: o unieważnienie małżeństwa, o rozwód oraz separację, a także za uczestniczenie przy ustalonych przez sąd kontaktach rodziców z dziećmi; koszty wystawienia zaświadczenia przez lekarza sądowego (art. 5 ust. 1 u.k.s.c.). Tym samym nie sposób uznać, iż środki pochodzące z zabezpieczenia w formie zaliczki w trybie art. 85 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy stanowią koszty sądowe czy idąc dalej dotyczą rozstrzygnięcia kosztów procesu w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. Słusznie podkreślił uczestnik, iż zaliczka ta ma bardzo zbliżony charakter do kaucji aktorycznej określonej w art. 1119 k.p.c., co do której rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy nie przewidział zażalenia.

Wobec powyższego na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało orzec jak w punkcie I. Orzeczenie w pkt II oparto na treści art. 520 § 1 k.p.c.